

full DOMINICAL

EDITORIAL

† SALVADOR CRISTAU I COLL
Administrador diocesà de Terrassa

Germanys tots!

El papa Francesc firmant l'encíclica *Fratelli Tutti* davant la tomba de Sant Francesc d'Assís

Avui, i durant els diumenges següents, anirem comentant alguns fragments de la carta encíclica *Fratelli Tutti* (Germanys tots) del papa Francesc sobre la fraternitat i l'amistat social. Enmig de tants sorolls, de tantes paraules buides, de tantes imatges sense sentit que ens arriben, ens anirà bé una lectura tranquil·la, meditada d'aquestes paraules del papa Francesc.

En aquesta carta, el Papa comença proposant la figura de Sant Francesc d'Assís que, quan escrivia per dirigir-se a tots els germans i proposar-los una forma de vida amb gust d'Evangelí, ho feia amb aquesta expressió: «*Fratelli tutti*» (Germanys tots). D'aquests consells el Papa en destaca un, en el qual ens convida a un amor que va més enllà de les barreres de la geografia i de l'espai. *Declara feliç el qui estimi l'altre «tant el seu germà que està*

lluny d'ell com quan està al seu costat» (n. 1).

I segueix dient el Papa: «*Amb aquestes poques i senzilles paraules —Sant Francesc d'Assís— va expressar l'essencial d'una fraternitat oberta, que permet reconèixer, valorar i estimar cada persona més enllà de la proximitat física, més enllà del lloc de l'univers on hagi nascut o on habiti. Aquest sant de l'amor fratern, de la senzillesa i de l'alegria, torna a motivar-me per dedicar aquesta nova encíclica a la fraternitat i a l'amistat social. Perquè Sant Francesc, que se sentia germà del sol, de la mar i del vent, se sabia encara més unit als qui eren de la seva pròpia carn. Va semblar pau per tot arreu i va caminar prop dels pobres, dels abandonats, dels malalts, dels exclosos, dels últims»* (n. 2).

Tenim per tant com a proposta del Papa el testimoniatge, l'exemple de Sant Francesc d'Assís, actual encara després de segles, perquè és l'Evangelí i Jesús el que volia reproduir a la seva vida. I continua explicant-nos:

«*Hi ha un episodi de la seva vida que ens mostra el seu cor sense confins, capaç d'anar més enllà de les distàncies de procedència, nacionalitat, color o religió. És la seva visita al sultà Malik-al-Kàmil, a Egipte, que va significar per a ell un gran esforç a causa de la seva pobresa, els pocs recursos que tenia, la distància i les diferències d'idioma, cultura i religió. Aquest viatge, en aquell moment històric marcat per les croades, mostrava encara més la grandesa de l'amor tan ampli que volia viure, desitjós d'abraçar tothom. La fidelitat al seu Senyor era proporcional al seu amor als germans i a les germanes. Sense desconèixer les dificultats i els perills, Sant Francesc va anar a l'encontre del Sultà amb la mateixa actitud que demanava als seus deixebles: que sense negar la pròpia identitat, trobant-se "entre sarraïns o altres infidels [...]", no promouguin disputes ni controvèrsies, sinó que estiguin sotmesos a tota humana criatura per Déu". Ens impressiona que vuit-cents anys enrere Francesc convidés a evitar tota forma d'agressió o contesa i també a viure una humil i fraterna "submissió", fins i tot davant dels qui no compartien la seva fe»* (n. 3).

A partir d'això que ens diu el papa Francesc, se'ns haurien de plantejar algunes preguntes: Tenim consciència del que vol dir que tots som germans? Som conscients que no són només paraules boniques dir que som germans, que ho som realment? I encara més, vivim i ens esforcem per veure i tractar els altres com a germans?

Aquestes són preguntes a les que només cadascú de nosaltres pot donar resposta davant Déu. Us convido a fer-ho.

ENTREVISTA

L'empremta del P. Manel

SANDRA PARDO

La Fundació Pare Manel és una institució sense afany de lucre arrelada als barris de Verdum-Roquetes de Barcelona. Desenvolupa i lidera projectes d'acció social i educativa, i la seva acció preferent és treballar amb aquelles persones, infants, joves i famílies que estan en situació de clara vulnerabilitat. El seu model d'acció fa una atenció integral que afavoreix la socialització i treballa per reduir les desigualtats d'oportunitats que pateixen molts infants i joves. La Sandra Pardo, que n'és la presidenta, recorda la petjada del seu fundador, el P. Manel Pousa.

Què destacaries del testimoni del Pare Manel?

Bàsicament, tres coses: que la humilitat és un senyal de grandesa espiritual, que la tendresa és necessària per créixer i fer un món millor, i que el sentit de l'humor és una forma d'amor. Era una persona amb molta personalitat, molt carismàtica, que aglutinava grups i persones de realitats molt diferents i que reconeixia tothom. El P. Manel tenia infinitat d'amics i d'amigues, molta xarxa, i crec que «el secret» era la seva honestedat. Et generava molta credibilitat.

Tot i ser una Fundació laica, el fons cristià el teniu molt present. En què centreu els esforços?

La nostra entitat és una entitat aconfessional, certament. El seu fundador va ser un prevere, sí, cosa que ens ha enriquit a tots, i que no ha de ser incompatible, és clar. La nostra acció se centra en la persona, sense tenir en compte la seva creença, sexe, classe social... Això ens connecta de manera directa amb l'experiència religiosa del Pare Manel i amb d'altres membres de l'entitat.

El contacte amb el Pare Manel i seguir el seu llegat t'ha fet una millor cristiana?

Penso que m'ha fet una persona més compromesa amb la realitat de la marginació i de l'exclusió social; a ser conscient dels meus privilegis i de la injustícia del sistema capitalista i liberal que domina a la nostra societat.

Òscar Bardají i Martín

GLOSSA

ENRIC PUIG JOFRA, SJ

Compartir els pans i els peixos

Fa molts anys que l'escola organitza colònies i campaments. Són molts els que hi han passat d'infants i, més tard, de monitors o monitores. Aquests darrers són alumnes de segon de batxillerat i antics alumnes. Han seguit la formació prevista legalment. Esmercen molt d'esforç en la preparació prèvia i en la revisió posterior. És un servei de voluntariat que esdevé escola de creixement compartit, una experiència de vida comunitària, una possibilitat privilegiada de contacte amb la creació per tenir cura de la casa comuna i per ensenyar a estimar-la.

És costum que el consiliari vagi recorrent els diversos campaments i colònies per celebrar-hi l'Eucaristia. En aquesta ocasió ha arribat a la colònia dels nens i nenes d'onze anys, els de cinquè de Primària. Uns infants contents, després d'un curs marcat per la pandèmia. Són un grup agraït, en plena descoberta del món, amb moltes preguntes a fer... La celebració de l'Eucaristia l'han preparat els monitors amb l'equip d'animació de la fe. L'Evangeli serà el dels pans i els peixos i el de la virtut de compartir, des del fer de Jesús en el relat evangèlic. «Pren-

gué els set pans i els peixos, digué l'acció de gràcies, els partí, en donava als deixebles, i els deixebles en donaven a la gent» (Mt 15,36).

Acabada la celebració, un dels monitors que ha finalitzat segon de batxillerat s'asseu al costat del consiliari a l'hora de dinar. Durant l'àpat li agraeix la visita i li pregunta per què en un moment de la celebració ha dit que Déu, que és amor, ha de tenir pietat de nosaltres. Explica que, des de la primera comunió, no havia tornat a una eucaristia fins que va entrar al Batxillerat de l'escola, on ha participat en totes les celebracions i altres activitats de pastoral. Que ha descobert l'Evangeli, la vida cristiana durant aquest temps i, per això, ha volgut ser monitor, per ajudar als infants a créixer, també en el coneixement de Jesús. El consiliari li explica, pel que fa a la pietat, que és una manifestació d'amor per part de Déu i, justament, és el que permet perdonar una persona, perquè se sent compassió i estima per ella. El jove li agraeix la conversa i li reitera que li queda clar que, per fer-ho bé, ha de continuar creixent en la fe i cuidant la seva vida espiritual.

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

Peregrinos con brújula e indicadores

HNA. M. DE LOS ÁNGELES MAESO ESCUDERO

Franciscana de los Sagrados Corazones

El pasado 20 de mayo comenzó el Año Ignaciano de la Compañía de Jesús. Los jesuitas han escrito que celebran un acontecimiento muy extraño: la herida de su fundador Ignacio de Loyola producida en una batalla en Pamplona, en 1521. Ese acontecimiento, con la conversión de san Ignacio, cambió el curso de su vida; Dios nos dio, al mundo y a la Iglesia, un precioso regalo: la espiritualidad ignaciana ayuda a poner a Cristo en el centro de todas las circunstancias.

Con esta ocasión, el papa Francisco se ha referido a unos símbolos elocuentes: brújula y postes indicadores que nos conducen al encuentro con el Señor.

Para poder emprender el camino de la vida lleno de curvas y vueltas, necesitamos una brújula, esto es, realizar

el discernimiento guiados por el Espíritu Santo.

«En esta peregrinación por la tierra, nos encontramos con otros. Esos otros son señales que nos ayudan a mantener el rumbo y que nos invitan a convertirnos». Nos invita el Papa a que también nosotros «seamos postes indicadores para los demás». Así nos ayudamos entre nosotros a encontrar el camino.

La brújula y los indicadores, hermanos y situaciones, nos ponen en la base del diálogo con Dios, los hermanos y el mundo.

Que nuestra Señora de la escucha nos ayude a ser como Ignacio, «un sueño de redención, un sueño de salir al mundo entero, acompañado de Jesús humilde y pobre».

Lectures de la missa diària i santoral

2. ■ Dilluns (lit. hores: 2a setm.)

[Nm 11,4b-15 / SI 80 / Mt 14,13-21]. Sant Eusebi de Verceili (†371), bisbe, d'origen sard; sant Pere-Julà Eymard (1811-1868), prev. de La Mure, fund. associacions eucarístiques i dels sacerdots sacramentins. Mare de Déu dels Àngels o de la Porciúncula; santa Teodora i els seus tres fills, mrs.; sant Esteve I, papa (254-257) i mr.

3. ■ Dimarts [Nm 12,1-13 / SI 50 / Mt 14,22-36]

Sant Gustau, bisbe; santa Lídia, de Tiatira, deixebda de Pau a Filips (s. I); beata Joana d'Aza, mare de Domènec de Guzmán; santa Cira, vg.

4. □ Dimecres [Nm 13,2-3a.26-14,1.26-30.34-35 / SI 105 / Mt 15,21-28]

Sant Joan-Maria Vianney (1786-1849), prev., rector d'Ars (bisbat de Belley), patró dels rectors de parròquia. Santa Perpètua, mare de família romana, mr.

5. ■ Dijous [Nm 20,1-13 / SI 94 / Mt 16,13-23]

Mare de Déu de les Neus, i altres advocacions: Àfrica, Blanca, Eivissa, Remei...; sant Oswald, rei anglès; santa Afra, mr.

6. □ Divendres [Dn 7,9-10.13-14 (o bé: 2Pe 1,16-19) / SI 96 / Mc 9,2-10]

Transfiguració del Senyor, popularment: el Salvador, situada per tradició al mont Tabor (s. IV). Sant Just i sant Pastor, noiets germans mrs. d'Alcalà d'Henaes; sant Hormisdas, papa (514-523).

7. ■ Dissabte [Dt 6,4-13 / SI 17 / Mt 17,14-20]

Sant Sixt II, papa (grec, 257-258), i els seus quatre diaques, mrs.; sant Gaietà (Cayetano, Vicenza 1480 - Nàpols 1547), prev., fund. Teatins (CR, 1524). Sant Albert Trapani o de Sicília, prev. carmelità.

8. ■ † Diumenge vinent, XIX de durant l'any (lit. hores: 3a setm.)

[1Re 19,4-8 / SI 33 / Ef 4,30-5,2 / Jn 6,41-51]. Sant Domènec (Domíngó) de Guzmán (†1221), prev. d'Osma, fund. Dominicans (OP) a Tolosa de Llenguadoc (1215) per combatre els albigeos. Sants Ciríac, Llarg i Esmaragde, mrs. a Roma (s. IV).

DIUMENGE XVIII DE DURANT L'ANY

COMENTARI

Lectura del llibre de l'Èxode (Ex 16,2-4.12-15)

En aquells dies, tota la comunitat del poble d'Israel murmurà en el desert contra Moisès i Aharon. El poble d'Israel els deia: «Tant de bo la mà del Senyor ens hagués fet morir tots al país d'Egipte, quan encara sèiem al voltant de les olles de carn i menjàvem tant de pa com volíem. Ens heu fet sortir cap aquest desert perquè tot aquest poble mori de fam». El Senyor digué a Moisès: «Mira, jo us faré ploure pa del cel. Que tothom surti cada dia a recollir-ne, però només el que necessiten per a aquell dia. Vull veure si compleixen o no el que jo els mando. He sentit aquestes murmurations del poble d'Israel. Digue'ls, doncs: Aquest vespre menjareu carn, demà al matí tant de pa com voldreu, i sabreu que jo, el Senyor, soc el vostre Déu». Aquell vespre, doncs, arribà un vol de guatlles que cobrí el campament, i l'endemà al matí, tot el campament era ple de rosada. Quan la rosada s'esvaí, quedà per tot el desert una cosa granulada, fina com la capa de gebre que cobreix la terra. Els israelites, en veure-ho, es deien l'un a l'altre: «Manhu», que vol dir, «¿Què és això?» Perquè no sabien què era. Moisès els digué: «Això és el pa que el Senyor us dona per aliment».

Salm responsorial (77)

R. *El Senyor els donà el seu blat celestial.*

El que vam sentir i aprendre, / el que els pares ens van contar, / no podem amagar-ho als nostres fills, / i que ells ho contin als qui vindran. / Són les gestes glorioses del Senyor. R.

Ell donà ordres als núvols / i obrí els batents del cel, / perquè plogués l'aliment del manà, / el do del seu blat celestial. R.

I els homes van menjar el pa dels àngels, / les provisions abundants que els enviava. / Els introduí al seu clos sagrat, / a la muntanya que el seu braç es conquerí. R.

Lectura de la carta de sant Pau als cristians d'Efes (Ef 4,17.20-24)

Germans, us dic, i insisteixo en el Senyor, que no visqueu més com viuen els pagans. Es guien per criteris que no valen. Però el Crist, tal com vosaltres heu après no és res de tot això. ¿No us l'han predicat tal com és? ¿No us han ensenyat la veritat sobre Jesús? Doncs, deixeu la vostra antiga manera de viure. Despul·leu-vos d'aquesta naturalesa envellida; els designis que la sedueixen la porten a la seva destrucció. Que es renovi el vostre esperit i tota la vostra manera de pensar! Revestiu-vos d'aquesta nova naturalesa que Déu ha creat a imatge seva: porteu una vida justa, bona i santa de veritat.

✠ Lectura de l'Evangeli segons sant Joan (Jn 6,24-35)

En aquell temps, quan la gent veié que Jesús no era allà i els seus deixebles tampoc, pujà a les barques i anà a buscar Jesús a Cafar-Naüm. Quan el trobaren, estranyats que fos a l'altra riba, li preguntaren: «Mestre, ¿quan hi heu vingut aquí?» Jesús els respongué: «Us ho dic amb tota veritat: Vosaltres no em busqueu pels senyals prodigiosos que heu vist, sinó perquè heu menjat tant de pa com heu volgut. No heu de treballar per un menjar que es fa malbé, sinó pel menjar que es conserva sempre i dona la vida eterna. Aquest menjar us el donarà el Fill de l'home: ell és el qui Déu, el Pare, ha marcat amb el seu segell personal». Ells li preguntaren: «¿Què hem de fer per obrar com Déu vol?» Jesús els respongué: «L'obra que Déu vol és que cregueu en aquell que ell ha enviat». Li contestaren: «¿Quin senyal visible ens podeu donar, que ens convenci? ¿Quines obres feu? Els nostres pares van menjar el manà en el desert, tal com diu l'Escriptura: "Els donà el seu blat celestial"». Jesús els respongué: «Moisès no us va donar pas el blat celestial, però el meu Pare sí que us dona el pa que és realment del cel, perquè el pa de Déu és el que baixa del cel per donar vida al món». Li diuen: «Senyor, doneu-nos sempre aquest pa». Jesús els diu: «Jo soc el pa que dona la vida: els qui venen a mi no passaran fam, els qui creuen en mi no tindran mai set».

Lectura del libro del Èxodo (Éx 16,2-4.12-15)

En aquellos días, la comunidad de los hijos de Israel murmuró contra Moisés y Aarón en el desierto, diciendo: «¡Ojalá hubiéramos muerto a manos del Señor en la tierra de Egipto, cuando nos sentábamos alrededor de la olla de carne y comíamos pan hasta hartarnos! Nos habéis sacado a este desierto para matar de hambre a toda la comunidad». El Señor dijo a Moisés: «Mira, haré llover pan del cielo para vosotros: que el pueblo salga a recoger la ración de cada día; lo pondré a prueba, a ver si guarda mi instrucción o no. He oído las murmuraciones de los hijos de Israel. Diles: "Al atardecer comeréis carne, por la mañana os hartaréis de pan; para que sepáis que yo soy el Señor Dios vuestro". Por la tarde una banda de codornices cubrió todo el campamento; y por la mañana había una capa de rocío alrededor del campamento. Cuando se evaporó la capa de rocío, apareció en la superficie del desierto un polvo fino, como escamas, parecido a la escarcha sobre la tierra. Al verlo, los hijos de Israel se dijeron: "¿Qué es esto?". Pues no sabían lo que era. Moisés les dijo: "Es el pan que el Señor os da de comer».

Salm responsorial (77)

R. *El Señor les dio pan del cielo.*

Lo que oímos y aprendimos, / lo que nuestros padres nos contaron, / lo contaremos a la futura generación: / las alabanzas del Señor, su poder. R.

Pero dio orden a las altas nubes, / abrió las compuertas del cielo: / hizo llover sobre ellos maná, / les dio pan del cielo. R.

El hombre comió pan de ángeles, / les mandó provisiones hasta la hartura. / Los hizo entrar por las santas fronteras, / hasta el monte que su diestra había adquirido. R.

Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Efesios (Ef 4,17.20-24)

Hermanos:

Esto es lo que digo y aseguro en el Señor: que no andéis ya, como es el caso de los gentiles, en la vaciedad de sus ideas. Vosotros, en cambio, no es así como habéis aprendido a Cristo, si es que lo habéis oído a él y habéis sido adoctrinados en él, conforme a la verdad que hay en Jesús. Despojaos del hombre viejo y de su anterior modo de vida, corrompido por sus apetencias seductoras; renovaros en la mente y en el espíritu y revestíos de la nueva condición humana creada a imagen de Dios: justicia y santidad verdaderas.

✠ Lectura del santo Evangelio según san Juan (Jn 6,24-35)

En aquel tiempo, cuando la gente vio que ni Jesús ni sus discípulos estaban allí, se embarcaron y fueron a Cafarnaún en busca de Jesús. Al encontrarlo en la otra orilla del lago, le preguntaron: «Maestro, ¿cuándo has venido aquí?». Jesús les contestó: «En verdad, en verdad os digo: me buscáis no porque habéis visto signos, sino porque comisteis pan hasta saciaros. Trabajad no por el alimento que perece, sino por el alimento que perdura para la vida eterna, el que os dará el Hijo del hombre; pues a este lo ha sellado el Padre, Dios». Ellos le preguntaron: «Y, ¿qué tenemos que hacer para realizar las obras de Dios?». Respondió Jesús: «La obra de Dios es esta: que creáis en el que él ha enviado». Le replicaron: «¿Y qué signo haces tú, para que veamos y creamos en ti? ¿Cuál es tu obra? Nuestros padres comieron el maná en el desierto, como está escrito: "Pan del cielo les dio a comer"». Jesús les replicó: «En verdad, en verdad os digo: no fue Moisés quien os dio pan del cielo, sino que es mi Padre el que os da el verdadero pan del cielo. Porque el pan de Dios es el que baja del cielo y da vida al mundo». Entonces le dijeron: «Señor, danos siempre de este pan». Jesús les contestó: «Yo soy el pan de vida. El que viene a mí no tendrá hambre, y el que cree en mí no tendrá sed jamás».

«Els qui venen a mi no passaran fam, els qui creuen en mi no tindran mai set»

JORDI LATORRE, SDB

Director de l'ISCR Don Bosco

Cada tres anys, quan llegim l'Evangeli de Marc a l'Eucaristia dominical, a l'arribar a les portes del mes d'agost, fem una pausa, per passar a llegir durant alguns diumenges el capítol 6è de l'Evangeli de Joan.

La primera de les dificultats del poble d'Israel al desert, camí de la terra promesa, és la manca d'aliment. Els recursos en el desert són pocs. Per això no triguen a sorgir de nou les reticències enfront de la confiança en Déu i en la seva capacitat d'intervenir.

La promesa de Déu no es fa esperar: «Jo faré ploure pa de cel: a la tarda menjareu carn, al matí us saciareu del pa». Les guatlles i el manà són el pa amb què Déu va donar al poble de menjar.

En els evangelis, Jesús, nou i definitiu Moisès, és qui alimenta el poble amb la seva paraula i qui sadolla la multitud amb el pa beneït que els apòstols reparteixen entre la gent. De fet, ell mateix és el Pa viu baixat del cel per a la salvació del món (cf. Jn 6,35).

Tal com passa en el diàleg entre Jesús i la dona samaritana, Jesús contraposa el do que ell ofereix amb el que tenen els qui l'escolten. Davant de l'aigua de pou, Jesús promet una aigua que sadolla per sempre la set humana; davant del manà de Moisès que el poble havia de recollir cada dia perquè no es conservava d'un dia per l'altre, Jesús ens promet l'autèntic pa de cel, que procedeix del Pare, i que sadollarà la fam dels qui en mengin. Igual com la Samaritana li demana a Jesús de beure de l'aigua que sadolla i que fa passar tota set, també els galileus demanen a Jesús: Senyor, doneu-nos sempre d'aquest pa.

Jesús és l'aigua viva que sadolla la set. Jesús és el Pa de vida que sadolla la fam de la humanitat. Per això afegeix: els qui venen a mi no passaran fam, i els qui creuen en mi no tindran mai set. I nosaltres volem alimentar-nos del pa de la Paraula, i del pa de l'Eucaristia que ens ofereix contínuament Jesucrist ressuscitat, aliment de la nostra vida.

Jesús es revela com el pa de vida per la fe en ell. Demanem-li també nosaltres que ens doni sempre aquest pa de vida eterna que és ell mateix, present en paraula de l'Escriptura i en l'aliment eucarístic que sosté la nostra fe, impulsa la nostra esperança, i ens mou a servir-lo en els germans.

VIDA DIOCESANA

Activitats de l'Administrador diocesà

Aquest diumenge dia 1, a les 12.30 h. Missa de la festa de la Mare de Déu dels Àngels a la parròquia de Sant Esteve de la Costa del Montseny.

Notícies

Celebració de la Mare de Déu del Carme. El divendres 16 de juliol, dia de la Mare de Déu del Carme, Mons. Salvador Cristau presidí la celebració de l'Eucaristia al Monestir de Jesús Diví Obrer i Sant Josep Oriol, de les carmelites descalces a Terrassa.

Elecció de Superiora General de Pureza de María. El dia 16 de juliol, el XXVII Capítol general en l'Assemblea Plenària celebrada a Sant Cugat del

Vallès, va elegir com a Superiora General la Gna. Elisa Maria Anglés Farrel per al proper sexenni 2021-2027. La Congregació Pureza de María, va ser fundada l'any 1874 per Alberta Giménez i Adrover. Actualment compta amb 33 comunitats distribuïdes a Europa, Amèrica i Àfrica. La seva missió principal és l'evangelització a través de l'educació. A Sant Cugat del Vallès tenen la Casa general, el noviciat i un centre escolar.

Baptismes de Casa Guadalupe. El dissabte 17 de juliol, a la Catedral, Mons. Salvador Cristau va batejar 9 infants de Casa Guadalupe de Ter-

rasa i Sabadell. Estigué acompanyat per Mn. Miguel Ángel Jaimes, Consiliari a Terrassa i Mn. Eduardo Pire, Diaca.

Informacions

Casa Guadalupe. Casa Guadalupe és un projecte diocesà que acull famílies necessitades que volen portar al món els seus fills malgrat les dificultats. Participa de la Delegació Episcopal de Pastoral Familiar. Actualment té una casa a Sabadell i una altra a Terrassa, dins el terme parroquial del Sant Esperit. Compta amb voluntaris que duen a terme diverses tasques: 1) Pregària: Adoració al Santíssim, res del Sant Rosari i pregària per les mares; 2) Ajut econòmic: plataforma online per a fer donacions i quotes periòdiques; 3) Voluntariat: acompanyament de les mares durant tot l'embaràs i servei de guarderia. Més info: <http://casaguadalupe.es/wp/ca/> tel. 937 279 157.

Ajornat el Pelegrinatge diocesà de joves. Davant la situació sanitària actual, Mons. Salvador Cristau, havent-ho parlat amb el Delegat episcopal de Pastoral de Joventut, ha cregut oportú ajornar el Pelegrinatge diocesà de joves previst per a aquests dies fins a l'estiu proper quan s'uniran al Pelegrinatge Europeu de Joves a Santiago

de Compostel·la. Amb aquest motiu envia un vídeo de salutació als joves de la diòcesi tot convidant-los a preparar-se per al proper pelegrinatge.

Llibres

El santo olvidado, Domingo de Guzmán d'Isabel Gómez-Acebo. Aquesta novel·la de 204 pàgines, editada per San Pablo Comunicación SSP, explica la història del fundador de l'orde dominicà, un gran desconegut per al gran públic, tot i l'incalculable valor del seu llegat.

Agenda

Horari de la Cúria durant el mes d'agost

La Cúria diocesana del Bisbat de Terrassa romandrà tancada el mes d'agost. Hi haurà, però, uns dies d'atenció al públic: els dimecres 11, 18 i 25 de 10 a 13 h.

EDITORIAL

¡Hermanos todos!

Hoy, y durante los domingos siguientes, iremos reflexionando sobre algunos fragmentos de la carta encíclica *Fratelli Tutti* (Hermanos todos) del papa Francisco sobre la fraternidad y la amistad social. En medio de tantos ruidos, de tantas palabras vacías, de tantas imágenes sin sentido que nos llegan, nos irá bien una lectura tranquila y meditativa de estas palabras del papa Francisco.

En esta carta, el Papa empieza proponiendo la figura de San Francisco de Asís que, cuando escribía para dirigirse a todos los hermanos y proponerles una forma de vida con gusto de Evangelio lo hacía con esta expresión: «*Fratelli tutti*» (Hermanos todos). De estos consejos el Papa destaca uno, en el que nos invita a un amor que va más allá de las barreras de la geografía y del espacio. *Declara feliz a quien ame al otro «tanto a su her-*

mano cuando está lejos de él como cuando está junto a él» (n. 1).

Y sigue diciendo el Papa: «*Con estas pocas y sencillas palabras expresó lo esencial de una fraternidad abierta, que permite reconocer, valorar y amar a cada persona más allá de la cercanía física, más allá del lugar del universo donde haya nacido o donde habite*» (n. 1). *Este santo del amor fraterno, de la sencillez y de la alegría, que me inspiró a escribir la encíclica Laudato si', vuelve a motivarme para dedicar esta nueva encíclica a la fraternidad y a la amistad social. Porque San Francisco, que se sentía hermano del sol, del mar y del viento, se sabía todavía más unido a los que eran de su propia carne. Sembró paz por todas partes y caminó cerca de los pobres, de los abandonados, de los enfermos, de los descartados, de los últimos»* (n. 2).

Tenemos por tanto como propuesta del Papa el testimonio, el ejemplo de San Francisco de Asís, todavía actual después de siglos, porque es el Evangelio y Jesús aquello que quería reproducir en su vida. Y continúa explicándonos:

«*Hay un episodio de su vida que nos muestra su corazón sin confines, capaz de ir más allá de las distancias de procedencia, nacionalidad, color o religión. Es su visita al sultán Malik-el-Kamil, en Egipto, que significó para él un gran esfuerzo, debido a su pobreza, a los pocos recursos que tenía, a la distancia y a las diferencias de idioma, cultura y religión. Este viaje, en aquel momento histórico marcado por las cruzadas, mostraba aún más la grandeza del amor tan amplio que quería vivir, deseoso de abrazar a todos. La fidelidad a su Señor era proporcional a su amor a los hermanos y las hermanas. Sin desconocer las dificultades y peligros, San Francisco fue al encuentro del Sultán con la misma actitud*

que pedía a sus discípulos: que sin negar su identidad, cuando fueran «entre sarracenos y otros infieles [...] no promuevan disputas ni controversias, sino que estén sometidos a toda humana criatura por Dios». En aquel contexto era un pedido extraordinario. Nos impresiona que ochocientos años atrás Francisco invitara a evitar toda forma de agresión o contienda y también a vivir un humilde y fraterno «sometimiento», incluso ante quienes no compartían su fe» (n. 3).

A partir de lo que nos dice el papa Francisco, deberíamos plantearnos algunas preguntas: ¿Tenemos conciencia de que todos somos hermanos? ¿Somos conscientes de que no son solo palabras bonitas decir que somos hermanos, que lo somos realmente? Y más aún, ¿vivimos y nos esforzamos en ver y tratar a los demás como hermanos?

Estas son preguntas a las que solo cada uno de nosotros puede dar respuesta ante Dios. Os invito, pues a hacerlo.

† SALVADOR CRISTAU COLL

Administrador diocesano de Terrassa